

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 817

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 7 decembrie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.208 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167 ¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	2–3
Decizia nr. 1.215 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) și art. 215 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	3–5
Decizia nr. 1.245 din 7 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	5–6
Decizia nr. 1.336 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România	6–8
Decizia nr. 1.340 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	8–10
Decizia nr. 1.347 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	10–11
Decizia nr. 1.350 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	11–13
Decizia nr. 1.351 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice	13–14
Decizia nr. 1.352 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.208**

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Valentin Mazăre în Dosarul nr. 33.081/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca nefundată a excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile de lege criticate au un caracter tranzitoriu, urmărind înlăturarea unor inechități sociale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 33.081/3/2008, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.** Excepția a fost ridicată de Valentin Mazăre cu prilejul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de pensionare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că recunoașterea beneficiului stagiului de cotizare în grupa I de muncă în conformitate cu vechea reglementare, respectiv Legea nr. 3/1977, numai pentru asigurații ale căror drepturi la pensie se deschid până la 31 martie 2011 este contrară principiului egalității în drepturi și instituie o discriminare față de asigurații ale căror drepturi la pensie se deschid după această dată și care au lucrat și au cotizat în aceleași condiții, aflându-se, prin urmare, în situații identice. Termenul de aplicabilitate a normei nu constituie un criteriu obiectiv și rezonabil pentru a considera că cetățenii se află în situații diferite.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că data pensionării, anterioară sau ulterioară intrării în vigoare a unei noi reglementări în materie, generează situații diferite, care impun și justifică un tratament juridic diferențiat. De asemenea, arată că susținerile autorului excepției sunt infirmate de chiar conținutul textului de lege criticat, care reglementează o procedură tehnică prin a cărei aplicare, în timp, să fie înlăturate

discrepanțele inerente între cei pensionați sub imperiul legii anterioare și cei pensionați după intrarea în vigoare a noii reglementări. Existența unor discrepante nu îndreptățește însă calificarea reglementării ca fiind discriminatorie, esențială fiind voința legiuitorului de a le elimina, chiar dacă un atare deziderat se realizează printr-un proces cu derulare în timp, și nu dintr-o dată, ceea ce, pentru rațiuni evidente, nu este practic posibil.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art.1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: „(1) Într-un interval de 10 ani de la data intrării în vigoare a prezentei legi, persoanele care au desfășurat activități încadrate în grupa I de muncă, conform legislației anterioare, pot solicita pensie pentru limită de vârstă cu reducerea vârstelor standard de pensionare, conform tabelului nr. 4.

TABELUL Nr. 4

Stagiul de cotizare realizat efectiv, conform legislației anterioare, în grupa I de muncă (ani împliniți)	Reducerea vârstelor standard de pensionare prevăzute în anexa nr. 3	
	(ani)	(luni)
2	1	2
4	2	5
6	3	7
8	4	10
10	6	0
12	7	2
14	8	5
16	9	7
18	10	10
20	12	0
22	13	0
24	14	0
26 și peste	15	0

(2) *Vârstele de pensionare reduse conform prevederilor alin. (1) nu pot fi mai mici de 50 de ani.*

(3) *Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul asiguraților prevăzuți la art. 20, dacă acestea sunt mai avantajoase decât cele stipulate în anexele nr. 4 și 5.*

(4) *Vârstele standard de pensionare din care se face reducerea prevăzută în tabelul nr. 4 sunt cele corespunzătoare anului, respectiv lunii în care se deschide dreptul de pensie, prevăzute în anexa nr. 3, în condițiile realizării stagiului complet de cotizare corespunzător anului, respectiv lunii în care se deschide dreptul de pensie.*

(5) *Reducerea vârstelor standard de pensionare în baza tabelului nr. 4 nu poate fi cumulată cu celelalte reduceri prevăzute de prezenta lege sau de legile cu caracter special.*

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că textele de lege criticate au un rol tranzitoriu, asigurând, pe o perioadă de timp determinată, cadrul legal necesar pentru trecerea de la vechea reglementare privind încadrarea unor locuri de muncă pe grupe, în funcție de condițiile deosebite în care se desfășura munca, la noua reglementare care propune o nouă clasificare. Astfel, în prezent,

alături de condiții normale de muncă, art. 19 și art. 20 din Legea nr. 19/2000 menționează condiții deosebite și condiții speciale de muncă, prevăzându-se în cuprinsul aceluiași act normativ și drepturile de asigurări sociale cuvenite în funcție de încadrarea în una dintre aceste categorii. Art. 2 alin. (2) din Legea nr. 226/2006 privind încadrarea unor locuri de muncă în condiții speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 13 iunie 2009, prevede că „Sunt asimilate stagiului de cotizare în condiții speciale perioadele de timp anterioare intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, în care asigurații și-au desfășurat activitatea, pe durata programului normal de lucru din luna respectivă, în locurile de muncă încadrate conform legislației anterioare în grupa I de muncă și care, potrivit prezentei legi, sunt încadrate în condiții speciale”.

Prin urmare, și ulterior încetării aplicabilității textului de lege criticat, persoanele care au desfășurat munca într-un loc de muncă încadrat conform legislației anterioare în grupa I beneficiază de drepturi de asigurări sociale speciale, dar conform legislației în vigoare, fapt ce infirmă susținerile autorului excepției.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 167¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Valentin Mazăre în Dosarul nr. 33.081/3/2008 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.215

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) și art. 215 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) și art. 215 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Kovacs Florin în Dosarul nr. 2.261/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la Decizia nr. 553 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 19 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.261/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) și art. 215 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Kovacs Florin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele criticate încalcă principiul nediscriminării, deoarece posibilitatea avută de președintele instanței potrivit art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă de a dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare de către instanță nu este reținută și în materie fiscală. De asemenea, se încalcă și dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, deoarece contribuabilul este împiedicat să obțină suspendarea executării silite în temeiul art. 403 alin. 1 din Codul de procedură civilă. Prin stabilirea unui quantum exagerat al cauțiunii, potrivit art. 215 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, se încalcă dreptul la un proces echitabil, precum și accesul liber la justiție.

Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 172 alin. (2) și art. 215 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007.

Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 172 alin. (2): „*Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile.*”;

— Art. 215 alin. (2): „*Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contribuabilului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din quantumul*

sumei contestate, iar în cazul cererilor al căror obiect nu este evaluabil în bani, o cauțiune de până la 2.000 lei.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 — Egalitatea în drepturi, art. 21 — Accesul liber la justiție, art. 24 — Dreptul la apărare, art. 53 — Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 — Exercițarea drepturilor și a libertăților și art. 124 — Înfăptuirea justiției. Totodată, sunt invocate și prevederile art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 553 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, a statuat că executarea silită este o etapă procedurală ulterioară stabilirii obligațiilor fiscale prin actul administrativ fiscal (titlul de creanță fiscală), act administrativ fiscal împotriva căruia debitorul (contribuabilul) poate formula contestație în temeiul art. 205 din Codul de procedură fiscală. Mai mult, în temeiul prevederilor art. 215 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, „*instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune de până la 20% din quantumul sumei contestate [...]*”, ceea ce presupune că executarea silită nu mai poate avea loc.

De asemenea, cu aceeași ocazie Curtea a reținut că, în temeiul dispozițiilor art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate să reglementeze prin lege norme de procedură, cu condiția ca acestea să nu fie contrare Legii fundamentale. Împrejurarea că în materie fiscală nu se aplică dispozițiile referitoare la suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială, prevăzute la art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația încălcării dispozițiilor art. 21 din Constituție, câtă vreme, anterior executării silite, debitorul a putut uza de toate căile legale pentru a stabili cu claritate atât suma datorată, cât și termenul de plată sau a suspendat chiar, la instanța competentă, executarea actului administrativ fiscal, beneficiind astfel de suficiente garanții privind accesul liber la justiție.

În ceea ce privește critica referitoare la stabilirea unui quantum exagerat al cauțiunii, potrivit art. 215 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, se constată că prin Decizia nr. 500 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 18 iunie 2008, Curtea a statuat că instituirea obligației de plată a cauțiunii ca o condiție a suspendării executării actului administrativ fiscal nu poate fi calificată ca o modalitate de a împiedica accesul liber la justiție, contrară prevederilor art. 21 din Constituție, întrucât plata cauțiunii nu constituie o condiție de admisibilitate a contestației formulate împotriva actului administrativ fiscal, ci cauțiunea a fost instituită de legiuitor exclusiv pentru a se putea solicita suspendarea executării actului administrativ fiscal.

Rațiunile care au impus adoptarea, în această materie, a reglementării criticate sunt aceleași care au condus la reglementarea art. 403 din Codul de procedură civilă, în ai cărei termeni cauțiunea — al cărei quantum este stabilit de judecător — constituie o condiție pentru a putea solicita și obține suspendarea executării până la soluționarea contestației, întrucât, potrivit acestei reglementări, contestația nu este suspensivă de executare prin ea însăși, creditorul are posibilitatea să își valorifice creanța chiar dacă s-a formulat contestație la executare, câtă vreme nu s-a plătit cauțiunea, iar dacă, drept urmare a plății acesteia, s-a dispus suspendarea, în măsura în care contestația este respinsă, are garanția reparării eventualului prejudiciu ce i-a fost astfel cauzat. La rândul său, debitorul, chiar dacă nu are posibilitatea de a achita cauțiunea și de a obține suspendarea executării, are dreptul, în situația în care contestația sa este admisă, la întoarcerea executării.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2) și art. 215 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Kovacs Florin în Dosarul nr. 2.261/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.245

din 7 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Criste Safta în Dosarul nr. 3.980/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 3.980/30/2009, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.** Excepția a fost ridicată de Criste Safta cu prilejul soluționării unei cauze în contencios administrativ având ca obiect anularea și suspendarea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt contrare dispozițiilor art. 53, 56 și 135 din Constituție. În acest sens arată că obligativitatea asigurărilor sociale de sănătate, stabilită de art. 208 din Legea nr. 95/2006 sub forma contribuțiilor obligatorii la un sistem public de asigurări de sănătate, împiedică dezvoltarea mediului concurențial în materia acestui tip de asigurări. De asemenea, dacă o persoană poate să facă dovada existenței unei asigurări personale de sănătate în sistemul privat de asigurări, atunci dezideratul sănătății publice, prezent în textul art. 53 din Constituție, nu mai poate servi drept justificare pentru restrângerea drepturilor și libertăților cetățenești. În plus, arată că dispozițiile art. 47 alin. (2) din Constituție consacră doar dreptul la asistență medicală în unitățile sanitare de stat, iar nu și o obligație corelativă.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere necesitatea finanțării activității de ocrotire a sănătății populației.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții potrivit cărora: „(3) *Asigurările sociale de sănătate sunt obligatorii și funcționează ca un sistem unitar, iar obiectivele menționate la alin. (2) se realizează pe baza următoarelor principii: [...]*

e) participarea obligatorie la plata contribuției de asigurări sociale de sănătate pentru formarea Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate; [...]

(6) Asigurarea voluntară de sănătate nu exclude obligația de a plăti contribuția pentru asigurarea socială de sănătate.”

Autorul excepției consideră că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 56 referitor la sarcinile fiscale și art. 135 privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au fost supuse în numeroase rânduri controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 775 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, a reținut că „obligativitatea asigurării și a contribuției la sistemul asigurărilor sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu un alt principiu ce stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un

minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Ca urmare, aceste dispoziții de lege reprezintă, de fapt, o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.

În lumina acestor considerente, este evident că obligația contribuției la sistemul de asigurări sociale de sănătate nu poate dobândi semnificația unei așezări injuste a sarcinilor fiscale atât timp cât, pe de o parte, instituirea acestei obligații are o justificare constituțională, iar pe de altă parte, ea se aplică tuturor persoanelor prevăzute de norma de lege, fără privilegiul ori discriminării”.

Prin aceeași decizie Curtea a arătat că „nu poate fi reținută nici critica de neconstituționalitate raportată la art. 135 din Constituție, de vreme ce însăși Legea nr. 95/2006, în art. 208, consacră posibilitatea instituirii altor forme de asigurări sociale de sănătate complementare sau suplimentare față de sistemul de asigurări sociale de sănătate. Trebuie înțeles totuși că aceste forme de asigurări de sănătate nu duc la excluderea obligației de a contribui la sistemul de asigurări sociale de sănătate, tocmai în considerarea celor învederate mai sus, privind obligația statului de a asigura ocrotirea sănătății”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 208 alin. (3) lit. e) și alin. (6) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Criste Safta în Dosarul nr. 3.980/30/2009 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.336

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător

Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhu Guangwei în Dosarul nr. 817/302/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autorul excepției, care este însoțit de interpretul autorizat de limba chineză, domnul Ioan Budura. Se constată lipsa părții Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții faptul că acesta a transmis la dosar note scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul autorului excepției. Acesta susține, prin interpret, că textul de lege criticat este neconstituțional întrucât nu este suficient de clar. Arată că a încălcat legea planificării familiale din China, motiv pentru care, dacă se întoarce în această țară, riscă să fie supus unor tratamente inumane sau degradante.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței deja existente în acest domeniu.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 817/302/CV/2008, **Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România.** Excepția a fost ridicată de Zhu Guangwei într-o cauză având ca obiect „plângere statut refugiat”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece lipsa de precizie și claritate a termenilor utilizați de legiuitor ca premisă pentru acordarea protecției subsidiare conduce la înfrângerea dreptului la un proces echitabil. Ca atare, marja de apreciere a instanței de judecată depășește cu mult limita admisă de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile

procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 18 mai 2006, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007 privind înființarea Oficiului Român pentru Imigrări prin reorganizarea Autorității pentru străini și a Oficiului Național pentru Refugiați, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007. Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. 26. — Protecția subsidiară: *„(1) Protecția subsidiară se poate acorda cetățeanului străin sau apatridului care nu îndeplinește condițiile pentru recunoașterea statutului de refugiat și cu privire la care există motive temeinice să se creadă că, în cazul returnării în țara de origine, respectiv în țara în care își avea reședința obișnuită, va fi expus unui risc serios, în sensul prevederilor alin. (2), și care nu poate sau, datorită acestui risc, nu dorește protecția acelei țări.*

(2) Prin risc serios, în sensul alin. (1), se înțelege: (...)

2. tortură, tratamente sau pedepse inumane ori degradante; (...).”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, aceste texte legale contravin dreptului la un proces echitabil, garantat de prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție și de art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege ce formează obiectul acesteia. Prin mai multe decizii, a reținut că prevederile art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 reprezintă o concretizare a principiului fundamental referitor la interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante. De asemenea, Curtea a constatat că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate oferă suficiente repere și elemente pentru ca persoana căreia acestea i se adresează să înțeleagă condițiile în funcție de care i se poate acorda forma solicitată de protecție. Totodată, Curtea a reținut că determinarea circumstanțelor specifice fiecărei situații în parte, a riscurilor la care ar fi expusă o persoană în cazul returnării sale în țara de origine, precum și aplicarea sau interpretarea textului de lege criticat sunt aspecte ce excedează obiectului controlului de constituționalitate, acestea fiind atribute ale organelor administrative competente în această materie sau, după caz, ale instanței de judecată.

Aceste argumente se regăsesc, de exemplu, în considerentele Deciziei nr. 287 din 18 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 20 aprilie 2010, sau ale Deciziei nr. 648 din 5 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 5 decembrie 2006, și își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) și alin. (2) pct. 2 din Legea nr. 122/2006 privind azilul în România, excepție ridicată de Zhu Guangwei în Dosarul nr. 817/302/CV/2008 al Tribunalului București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.340

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 828D/2010 la Dosarul nr. 826D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 19 ianuarie 2010 și 18 ianuarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.374/2/2010 și nr. 2.373/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepția a fost ridicată de Dridi Mohamed Aymen și, respectiv, de Ben Aouicha Mohamed în soluționarea unor cauze având ca obiect prelungirea măsurii luării în custodie publică a acestora.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut similar, autorii acesteia critică textul de lege ce formează obiectul acesteia, întrucât „încalcă dreptul constituțional la apărare, în măsura în care nu reglementează o procedură clară de prelungire a perioadei de luare în custodie publică, precum și prin limitarea duratei procedurii”. Precizează că se aduce o gravă atingere independenței justiției, soluția prelungirii măsurii luării în custodie publică fiind impusă instanței prin lege. În opinia acestora, este nesocotit și principiul egalității

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Dridi Mohamed Aymen în Dosarul nr. 2.374/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului nr. 826D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 828D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Ben Aouicha Mohamed în Dosarul nr. 2.373/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

părților în proces, întrucât textul de lege criticat exceptează Ministerul Administrației și Internelor, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă. Autorii excepției susțin că, în cadrul procesului prin care se solicită prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor, nu sunt respectate toate garanțiile procesuale prevăzute de lege. Mai arată că accesul la justiție este limitat, întrucât prelungirea duratei măsurii se face pe o perioadă de 5 luni, timp în care nu se mai analizează dacă mai subzistă motivele avute în vedere la luarea deciziei sau dacă starea de fapt s-a schimbat. Menționează că măsura luării în custodie publică este privativă de libertate, constituind și o restrângere a libertății de circulație.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul cuprins:

— Art. 97 alin. (5): *„Prelungirea duratei de luare în custodie publică a străinilor prevăzuți la alin. (2) care nu au putut fi îndepărtați de pe teritoriul României în termen de 30 de zile se dispune de către curtea de apel în a cărei rază de competență teritorială se află locul de cazare, la solicitarea motivată a Oficiului Român pentru Imigrări. Instanța trebuie să se pronunțe înainte de expirarea termenului luării în custodie publică dispuse anterior, iar hotărârea instanței este irevocabilă.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Constituție: art. 1 alin. (4) care instituie principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 16 care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (1) care stabilește că libertatea individuală și siguranța persoanei sunt inviolabile, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 53 referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 alin. (3) potrivit căruia judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Se invocă, de asemenea, și dispozițiile art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor

omului și a libertăților fundamentale care garantează dreptul la libertate și siguranță.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași texte fundamentale și prin prisma aceluiași critici. Astfel, prin Decizia nr. 158 din 10 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 143 din 9 martie 2009, Curtea a constatat că nu poate reține susținerile referitoare la natura neclară a procedurii de prelungire a perioadei de luare în custodie publică, textul de lege criticat cuprinzând elemente suficiente, clare și previzibile, astfel încât subiectul de drept să înțeleagă conduita pe care norma juridică o impune. Totodată, Curtea a observat că instanța de judecată, și nu legea este cea care dispune această măsură, în urma soluționării cauzei în care străinul, în calitate de parte, beneficiază de toate garanțiile dreptului la apărare și ale unui proces echitabil în fața unei instanțe independente și imparțiale. Faptul că instanței de judecată îi este impus un termen imperativ pentru pronunțarea hotărârii, raportat la data expirării termenului luării în custodie publică dispuse anterior, sau că hotărârea are caracter irevocabil nu sunt aspecte de natură să afecteze exercitarea drepturilor fundamentale invocate. Dimpotrivă, acestea dau expresie prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție privind soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, circumstanțiat la necesitatea rezolvării cu celeritate și în anumite termene a cauzelor referitoare la situația străinilor în România. Faptul că autorii excepției critică „limitarea duratei procedurii” nu poate fi considerat în niciun caz ca fiind contrar prevederilor Legii fundamentale.

Totodată, prin Decizia nr. 714 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 449 din 30 iunie 2009, Curtea, analizând susținerea referitoare la exceptarea Ministerului Administrației și Internelor, prin Oficiul Român pentru Imigrări, în calitate de reclamant, de la plata taxei de timbru pentru acțiunea introdusă, Curtea a constatat că, la fel ca și în cazul de față, autorii excepției sunt nemulțumiți de lipsa din cuprinsul textelor de lege criticate a unor prevederi care să impună acestei autorități obligația plății unei astfel de taxe. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional nu poate să modifice sau să completeze textele de lege ce îi sunt supuse controlului, asemenea atribuții intrând în competența exclusivă a puterii legislative.

În plus, prin Decizia nr. 773 din 7 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.009 din 19 decembrie 2006, pronunțându-se asupra aceluiași prevederi legale, dar în varianta anterioară republicării, Curtea a statuat în sensul că prelungirea duratei de luare în custodie publică reprezintă o măsură administrativă, dispusă de magistrat, de restrângere temporară a libertății de circulație a străinului care nu a putut fi îndepărtat de pe teritoriul României, în cadrul procedurii legale, iar nu o măsură privativă de libertate. Perioada pentru care se poate dispune prelungirea duratei de luare în custodie publică este strict prevăzută de lege, înăuntrul acestor termene străinul având oricând posibilitatea părăsirii centrului de cazare odată ce condițiile pentru care a fost dispusă măsura încetează.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe a Curții Constituționale, soluțiile și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 97 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Dridi Mohamed Aymen și de Ben Aouicha Mohamed în Dosarul nr. 2.374/2/2010 și, respectiv, în Dosarul nr. 2.373/2/2010 ale Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.347

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Dumitru Dumitru și Florica Dumitru în Dosarul nr. 4.123/303/2007 (13/2010) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, apreciind că nu se impune reconsiderarea jurisprudenței în această materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 4 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.123/303/2007 (13/2010), **Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.** Excepția a fost

ridicată de Dumitru Dumitru și Florica Dumitru într-o cauză privind soluționarea unui recurs formulat într-o acțiune având ca obiect obligația de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției au susținut, prin reprezentantul legal, în fața instanței de judecată, că dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 sunt criticate „numai sub aspectul posibilității conferite de lege părții de a ridica excepția de nelegalitate oricând în proces, chiar și în faza recursului”, „având în vedere și dispozițiile art. 22—23 din Constituția României”.

Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie opinează că textul de lege criticat este constituțional. Totodată, observă că articolele din Constituție precizate în ședința publică de apărătorul recurenților, și anume art. 22 și 23, nu au legătură cu problema pusă în discuție pe calea excepției și constată că, „în lipsa unei motivări coerente a excepției în acest sens, nu reiese de ce dispozițiile legale vizate prin excepție ar fi de natură să aducă atingere unor drepturi și libertăți fundamentale”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, modificate de art. I pct. 5 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007. Textul de lege criticat are următoarea redactare:

— Art. 4. alin. (1): „*Legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual, indiferent de data emiterii acestuia, poate fi cercetată oricând în cadrul unui proces, pe cale de excepție, din oficiu sau la cererea părții interesate. În acest caz, instanța, constatând că de actul administrativ depinde soluționarea litigiului pe fond, sesizează, prin încheiere motivată, instanța de contencios administrativ competentă și suspendă cauza. Încheierea de sesizare a instanței de contencios administrativ nu este supusă niciunei căi de atac, iar încheierea prin care se respinge cererea de sesizare poate fi atacată odată cu fondul. Suspendarea cauzei nu se dispune în ipoteza în care instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de nelegalitate este instanța de contencios administrativ competentă să o soluționeze.*”

Potrivit susținerilor orale ale apărătorului autorilor excepției, consemnate în încheierea de sesizare, textul de lege menționat contravine prevederilor constituționale ale art. 22 — *Dreptul la viață și la integritate fizică și psihică* și ale art. 23 — *Libertatea individuală*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege supus controlului de constituționalitate instituie

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Dumitru Dumitru și Florica Dumitru în Dosarul nr. 4.123/303/2007 (13/2010) al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și familie.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.350

din 19 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din
Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Augustin Zegrean — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Mircea Ștefan Minea — judecător
Iulia Antoanella Motoc — judecător

Ion Predescu — judecător
Puskás Valentin Zoltán — judecător
Ioana Marilena Chiorean — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bonconfection” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 1.488/239/2009 al Judecătoriei Hârlău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 9 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.488/239/2009, **Judecătoria Hârlău a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petenta Societatea Comercială „Bonconfection” — S.R.L. din Botoșani într-o cauză având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare, deoarece contravenientul nu are posibilitatea să își construiască o apărare eficientă, existând un evident dezechilibru între poziția procesuală a organului constator și poziția procesuală a contravenientului, motiv pentru care majoritatea plângerilor sunt respinse de instanțele de judecată. Astfel, art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prevede că împotriva procesului-verbal de contravenție se poate face plângere, însă plângerea părții vătămate poate privi doar despăgubirea, iar plângerea persoanei căreia îi aparțin bunurile confiscate poate privi doar măsura confiscării. Totodată, art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează procedura de soluționare a plângerii, impunând un anumit mod de administrare a probelor, precum și de analizare a sancțiunii aplicate.

Judecătoria Hârlău consideră că textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale privind garantarea dreptului la apărare, de care petentul poate beneficia fără nicio îngrădire.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 31 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, cu modificările și completările ulterioare.

Textele legale criticate au următorul conținut:

— Art. 31: „(1) *Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia.*

(2) *Partea vătămată poate face plângere numai în ceea ce privește despăgubirea, iar cel căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, numai în ceea ce privește măsura confiscării.*”;

— Art. 34: „(1) *Instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.*

(2) *Hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, la secția contencios administrativ a tribunalului. Motivarea recursului nu este obligatorie. Motivele de recurs pot fi susținute și oral în fața instanței. Recursul suspendă executarea hotărârii.*”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dreptul la apărare, ca drept fundamental consacrat de art. 24 din Constituție, se referă, în sens larg, la totalitatea drepturilor și regulilor procedurale ce permit părților să se apere, prin dovedirea nevinovăției lor, și să conteste acuzele ce li se aduc. Art. 31—34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 reglementează procedura de contestare a procesului-verbal de contravenție. Or, contrar susținerilor autorului excepției, Curtea constată că textele de lege criticate dau expresie prevederilor constituționale care consacră dreptul la apărare și accesul liber la justiție, stabilind posibilitatea părții vătămate prin procesul-verbal de contravenție de a face plângere în ceea ce privește despăgubirile, respectiv a celui căruia îi aparțin bunurile confiscate, altul decât contravenientul, în ceea ce privește măsura confiscării. Totodată, instanța de judecată ascultă pe cel care a făcut plângerea și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează „*orice alte probe prevăzute de lege*”, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.

Prin urmare, Curtea constată că atât contravenientul, cât și partea vătămată ori persoana căreia îi aparțin bunurile confiscate beneficiază de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și ale dreptului la apărare.

Cât privește celelalte aspecte invocate de autorul excepției de neconstituționalitate referitoare la motivele respingerii plângerilor de către instanțele de judecată, Curtea constată că acestea nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 și art. 34 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Bonconfection” — S.R.L. din Botoșani în Dosarul nr. 1.488/239/2009 al Judecătorei Hârlău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.351

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Codrin Ștefănescu în Dosarul nr. 11.612/302/2009 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către autorul excepției Codrin Ștefănescu prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată, în vederea angajării unui apărător.

Reprezentantul Ministerului Public arată că se opune cererii de amânare.

Curtea, deliberând, în temeiul art. 14 din Legea nr. 47/1992, coroborat cu art. 156 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respinge cererea de acordare a unui termen de judecată și constată cauza în stare de judecată.

Președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.612/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de petentul Codrin Ștefănescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri contravenționale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 39 privind libertatea întrunirilor, deoarece creează o premisă juridică defavorabilă celor care doresc să organizeze o adunare publică pașnică și impun cetățenilor o restricție asupra libertății întrunirilor, deși aceasta este garantată de Constituție. Totodată, arată că dispozițiile de lege criticate creează un regim discriminatoriu, în funcție de opinie și apartenență politică, regim care încalcă principiul egalității cetățenilor în fața legii, deoarece, în cazul în care se organizează o adunare publică al cărei scop este acela de a manifesta public protestul față de opinia adoptată de Primăria Municipiului București sau de Consiliul General al Municipiului București, este evident că nu se va elibera autorizația necesară organizării.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu instituie discriminări de natură a afecta principiul egalității în fața legii, ci instituie o sancțiune pentru nerespectarea legii. Invocă, de asemenea, Decizia nr. 1.123/2008 a Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2004, cu următorul conținut:

— Art. 26 lit. a): „*Constituie contravenții următoarele fapte, dacă nu sunt săvârșite în astfel de condiții încât, potrivit legii penale, să întrunească elementele constitutive ale unor infracțiuni:*

a) *organizarea și desfășurarea de adunări publice nedeclarate, neînregistrate sau interzise; [...].*”

Autorul excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 39 privind libertatea întrunirilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 1.123 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 789 din 25 noiembrie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate.

Curtea a arătat, în esență, că dispozițiile Legii nr. 60/1991, potrivit cărora desfășurarea adunărilor publice este permisă doar cu condiția declarării lor prealabile, nu contravin libertății de întrunire, reglementate de Constituția României și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. S-a invocat, cu acel prilej, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, de exemplu cauzele *Platform „Arzte furdas Leben” contra Austriei*, 1985, și *Rassemblement jurassien contra Elveției*, 1979, unde instanța de la Strasbourg a reținut că art. 11 din Convenție presupune că fiecare stat este în măsură să adopte măsuri rezonabile și adecvate pentru a asigura desfășurarea pașnică a manifestațiilor licite ale cetățenilor săi și că pentru întrunirile ce au loc pe căile publice nu este exagerată impunerea obligației de a se obține o autorizație prealabilă, întrucât autoritățile au posibilitatea, în aceste condiții, să vegheze asupra respectării ordinii publice și să ia măsurile

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 lit. a) din Legea nr. 60/1991 privind organizarea și desfășurarea adunărilor publice, excepție ridicată de Codrin Ștefănescu în Dosarul nr. 11.612/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

necesare pentru ca libertatea manifestațiilor să fie pe deplin asigurată.

Soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe.

În plus, Curtea observă că și jurisprudența mai recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului este în același sens. De exemplu, prin Hotărârea din 7 octombrie 2008, pronunțată în Cauza *Eva Molnar contra Ungariei*, Curtea de la Strasbourg a stabilit că paragraful 2 al art. 11 din Convenție îndreptățește statele să impună restricții legale ale exercițiului libertății de întrunire. Totodată, aceste restricții ale libertății adunărilor pașnice desfășurate în locuri publice sunt menite a asigura protecția drepturilor celorlalți, în special în ceea ce privește prevenirea dezordinii și menținerea unei ordini în trafic.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, prin Hotărârea din 18 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Nurettin Aldemir și alții contra Turciei*, faptul că, de principiu, cerința obținerii unei notificări prealabile nu afectează esența dreptului la întruniri și că nici impunerea obținerii unei autorizații prealabile — din rațiuni de ordine publică și securitate națională — pentru organizarea și desfășurarea unei adunări publice nu este contrară spiritului art. 11. În opinia instanței de contencios al drepturilor omului, pe de-o parte, orice demonstrație în spațiul public poate cauza o anumită afectare a normalității cotidiene, iar, pe de altă parte, este important ca autoritățile să ia măsurile necesare, de exemplu, asigurarea unui echipaj de prim ajutor la locul desfășurării demonstrației, de orice natură ar fi aceasta. De aceea, este esențial ca organizatorii și participanții la orice adunări publice — ca actori ai procesului democratic — să se conformeze regulilor democrației, prin respectarea normelor juridice ce reglementează acest domeniu (Hotărârea din 29 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *Balgik și alții contra Turciei*).

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate referitoare la generarea unei stări de discriminare pe criterii de opinie și apartenență politică, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută, întrucât organizarea și desfășurarea de adunări publice constituie contravenție, potrivit dispozițiilor de lege criticate, numai dacă acestea sunt nedeclarate, neînregistrate sau interzise. Prin urmare, ceea ce a avut în vedere legiuitorul atunci când a sancționat fapta de a organiza sau desfășura adunări publice fără să fi fost declarate, înregistrate sau permise, este numai împrejurarea că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege și nicidecum apartenența participanților la un anumit partid politic. Așadar, dispozițiile de lege criticate se aplică în aceeași măsură tuturor persoanelor, indiferent de opiniile sau de convingerile politice ale acestora, respectând astfel dispozițiile art. 4 și art. 16 alin. (1) din Legea fundamentală.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.352

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (4)
din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Romeo Pomponiu și Simona Pomponiu în Dosarul nr. 30.649/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 30.649/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția a fost ridicată de intimații intervenienți Romeo Pomponiu și Simona Pomponiu în cadrul soluționării recursului declarat de primarul sectorului 2 și de municipiul București, prin primarul general, împotriva Sentinței civile nr. 2.662 din 9 octombrie 2009, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 14 alin. (4) din Legea nr. 554/2004 contravin principiului egalității în fața legii, accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, deoarece recunoașterea în favoarea autorității administrative a dreptului la recurs împotriva sentinței prin care s-a dispus suspendarea actului nelegal înfrânge egalitatea de tratament a persoanelor și principiul potrivit căruia nimeni nu este mai presus de lege. De asemenea, consideră că se înfrânge însăși rațiunea legii contenciosului administrativ privind realizarea efectivă a protecției cetățeanului față de actele nelegale ale autorităților, golindu-se de conținut principiul constituțional al liberului acces la justiție. Mai precizează autorii excepției de neconstituționalitate că poziția preferențială de care se bucură autoritățile publice locale nu conferă o protecție egală a drepturilor.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, astfel cum au fost modificate și completate prin art. I pct. 20 din Legea nr. 262/2007 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 510 din 30 iulie 2007.

Textul de lege criticat are în prezent următorul conținut:

— Art.14 alin. (4) — Suspendarea executării actului:
„(4) *Hotărârea prin care se pronunță suspendarea este executorie de drept. Ea poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicare. Recursul nu este suspensiv de executare.*”

Autorii excepției consideră că dispozițiile de lege menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii și ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a pronunțat asupra constituționalității prevederilor criticate, sub aspectul unor critici asemănătoare celor formulate în prezenta cauză, prin Decizia nr. 747 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 7 iulie 2010, respingând excepția de neconstituționalitate a acestora.

Cu acel prilej, Curtea a arătat că reglementarea dreptului la recurs doar pentru partea care, potrivit art. 1 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, s-a considerat vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică și s-a adresat instanței competente în vederea recunoașterii dreptului pretins sau a interesului legitim și a reparării pagubei ce i-a fost cauzată ar reprezenta o nesocotire a principiului egalității armelor specific procesului echitabil.

Totodată, Curtea a reținut că autorul excepției susține că rațiunea legii contenciosului administrativ este protecția persoanelor față de actele emise de autoritățile administrative, și nu invers. Curtea a constatat însă că o astfel de protecție survine doar ca urmare a unei hotărâri judecătorești care trebuie să fie rezultatul unui proces echitabil, în cursul căruia și autoritatea emitentă a actului administrativ contestat să aibă

posibilitatea de a apăra prezumția de legalitate de care acesta se bucură, inclusiv prin posibilitatea de a se opune suspendării executării actului administrativ până la pronunțarea unei hotărâri cu privire la legalitatea acestuia. În acest context, este firesc ca actul să își producă efectele până la momentul în care instanța se pronunță în mod definitiv asupra necesității suspendării executării acestuia.

De asemenea, Curtea a constatat că textele de lege criticate nu sunt de natură să îngreuească accesul liber la justiție, persoana care se consideră vătămată și autoritatea emitentă a actului a cărui legalitate se contestă având, deopotrivă, posibilitatea de a accede la instanțele judecătorești în vederea suspendării efectelor actului contestat printr-o cerere alăturată acțiunii principale, potrivit art. 14 alin. (1) din Legea

contenciosului administrativ nr. 554/2004, respectiv, printr-o acțiune directă introdusă în condițiile art. 15 din aceeași lege.

Soluția pronunțată cu acel prilej și argumentele pe care aceasta s-a bazat își mențin valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente de noutate care să justifice reconsiderarea acestei jurisprudențe.

În plus, Curtea observă că, întrucât suspendarea executării actului administrativ contestat este dispusă de instanța judecătorească „în cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente”, astfel cum prevede alin. (1) al art. 14 din Legea nr. 554/2004, recursul nu este suspensiv de executare, această prevedere fiind pe deplin justificată de natura cauzelor supuse soluționării.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Romeo Pomponiu și Simona Pomponiu în Dosarul nr. 30.649/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

